

- Deum pro objecto immediato. ii, 297, n. 27.
- Deus non potest facere aliquem intellectum, qui non sit elevabilis a lumine gloriæ, et lumen gloriæ quod non sit elevativum illius, sed illi connaturale. ii, 295, n. 30.
- Intellectus noster indiget lumine gloriæ ad videndum Deum, non solum quia est minoris virtutis quam ipsum objectum, quod est Deus, sed quia est inferioris ordinis, et non nisi obedientialiter et elevabiliter respiciens illud, non naturaliter. ii, 296, n. 31.
- Licet lumen gloriæ non sit forma propria Dei, quantum ad inhæSIONEM in ipso, est tamen propria quantum ad participationem, et ut elevativa ad consortium Dei, et sic nulli extra Deum potest esse connaturalis, et elevativa. ii, 298, n. 3.
- Lumen gloriæ triplici modo se habet in intellectu beati respectu potentie intellectivæ. Primo, in genere causæ formalis: secundo, respectu divinæ essentiae per modum causæ dispositivæ, et materialis: tertio, respectu visionis in genere causæ efficientis. ii, 297, n. 1.
- Requiritur lumen etiam de potentia absoluta ad eliciendam visionem, nec sufficit sola extrinseca assistentia Dei, neque solus concursus simultaneus, sed requiritur necessario impressio alicujus virtutis receptæ in intellectu. ii, 298, n. 4.
- Intellectus creatus potest participare lumen gloriæ dupliciter. Primo, per modum formæ immanentis, et sic beatos facit: secundo, per modum passionis transeuntis, et sic lumen gloriæ fuit in S. Paulo. ii, 299, n. 5.
- Lumen gloriæ eminentius est lumine prophetico, et comparatur ad ipsum, sicut lumen principiorum ad ea quæ deducuntur ex principiis. ii, 330, n. 6, vide visio beata.
- Lumen beatificum sic attingit divinam essentiam, quod attingit principium earum virtutum quæ videntur in lumine prophetico per modum transeuntis. ii, 330, n. 6.
- Licet lumen gloriæ non sit principium vitæ radicale ut quod (hoc enim est anima) est tamen vitale ut quod, id est, ex participatione vitæ divinæ, elevans ad modum vitæ superiorum. ii, 361, n. 14.
- Lumen gloriæ non potest esse connaturale alicui creaturæ. ii, 281, n. 3.
- Lumen gloriæ ex sua natura est perpetuum. v, 294, n. 45.
- Lumen gloriæ, et visio non sunt proprietates quarto modo gratiæ, sed in præmium ei conferuntur. v, 301, n. 62.
- Nec etiam sunt proprietates gratiæ prout consummata. v, 301, n. 62.

- Lumen vocatur habitus intellectualis, et quare, vide habitus intellectualis.
- Lumen gloriæ est habitus perfectior charitate. vi, 558, n. 12; 560, n. 18; 564, n. 29.
- Lumina gloriæ ejusdem speciei sunt. vi, 851, n. 6.
- Intensio luminis non clarificat plura objecta, quando sunt disparata, bene tamen quando connexa. viii, 346, n. 6.
- Sine sui variatione attingit Deum, et decretum liberum. viii, 367, n. 28.

LUMINARIÆ.

- Luminaria facta sunt a Deo in quatuor fines. Primo, ut dividant diem ac noctem: secundo, ut sint in signa: tertio, ut sint in tempora, dies et annos: quarto, ut luceant in firmamento et illuminent terram. ii, 750, n. 15.
- Prima die facta sunt luminaria quantum ad substantiam, sed quarta die intelliguntur facta quantum ad supra dicta officia. ii, 750, n. 15.
- Quando dicitur quod luminaria fuerunt facta, ut dividant diem ac noctem, non intelligitur de divisione diei et noctis absolute, sic enim illa divisio facta est prima die, sed prout nox et dies sunt magis, vel minus breves, calidiores, vel frigidiores, nebulosi, vel sereni, hujus vel illius temperamentis, et denique prout subsunt motibus propriis planetarum. ii, 750, n. 16.
- Quando dicitur quod luminaria facta sunt in signa, certum est quod non significant nisi id in quod influunt, et consequenter nec possunt significare actus liberos, et quæcumque dependentia a causa spirituali et libera. ii, 750, n. 17.
- Luminaria facta sunt a principio, et quarta die acceperunt speciales virtutes. ii, 708, n. 20; 709, n. 21.
- Quando dicit D. Thomas, quæstione 70, articulo primo ad primum fuisse luminaria formata quarta die, per collationem dicit determinatæ virtutis, quæ determinatio virtutis intelligitur penes diversos illos motus et aspectus, et exercitium influendi in hæc inferiora. ii, 709, n. 22.

LUTHERANI.

- Lutherani molliores quid de libero arbitrio sentirent. ii, 198, n. 2.

LUTHERUS.

- Lutheri sententia de libero arbitrio. iii, 198, n. 2.
- Lutherus existimavit superfluum esse orationem ad justificationem. vii, 754, n. 2.

LUX.

- Lux est proprietas solis sumpta solum secundum suam substantiam, aut etiam secundum intensionem, sed ut est cœlestis, id est, ut habens talem modum operativum, et influxivum in hæc inferiora, et ut est potens producere aliquos effectus, quod non facit alia lux solaris. ii, 294, n. 27.
- Lux solaris invenitur solum connaturaliter in sole, in reliquis vero corporibus non invenitur nisi participative. ii, 294, n. 27.
- Lux non invenitur in aliis corporibus cum ea perfectione, ut in sole, sed cum aliqua modificatione longe diversa. ii, 294, n. 27.
- Ratio spiritualitatis excluditur a luce, quia lux percipitur a sensu visus, visus autem est sensus corporeus. ii, 699, n. 20.
- Quia officium lucis est manifestare, tractum est nomen lucis ad omnem manifestationem etiam spiritualem, licet proprie et directe significet manifestationem sensibilem. ii, 699, n. 20.
- Ratio corporis, seu corporalis substantiæ excluditur a luce, quia est in eodem loco cum corpore diaphano, quare lux non est corpus. ii, 700, n. 23.
- Lux est qualitas corporalis et sensibilis habens esse reale, et non solum intentionale, et non habet contrarium, dependetque in fieri et conservari a luminoso. ii, 702, n. 5.
- Lux dicitur qualitas, quia est forma efficiens subjectum, non forma substantialis, alioquin quando diffunditur per aerem, vel aliud diaphanum corrumpere formam aeris, vel etiam duæ formæ substantiales essent in eadem materia. ii, 702, n. 5.
- Lux non est quantitas, alias vel divideret quantitatem diaphani, vel essent duæ quantitates penetratæ in eodem loco. ii, 702, n. 5.
- Lux non est relatio prædicamentalis, quia lux non est ad alterum, sed habet effectum absolutum in subjecto, non minus quam calor, scilicet reddere illud lucidum, et visibile. ii, 702, n. 5.
- Lux habet esse permanens in ipso luminoso, ubi permanenter existit tamquam propria passio, tum in re illuminata, ubi permanenter existit dependenter a luminoso, et causat aliquos effectus permanentes, et naturales, sicut calorem. ii, 702, n. 5.
- Lux habet quosdam effectus intentionales, quatenus reddit colores ultimo visibiles, et causat species intentionales usque ad visum. ii, 702, n. 5.
- Lux non habet contrarium, quia non expellitur nisi per tenebras, quæ sunt privatio quædam. ii, 702, n. 5.
- Lux est qualitas corporis cœlestis, cui non convenit habere qualitates contrarias, quia non est generabilis neque corruptibilis. ii, 702, n. 5.
- Opus distinctionis operum Dei incepit a formatione lucis, et segregatione inter lucem et tenebras. ii, 703, n. 9.
- In quo subjecto lux creata fuerit sunt variae sententiæ. ii, 703, n. 9.
- Lux facta fuit in aliquo corpore cœlesti, neque in alio quam in sole, qui est subjectum connaturale lucis, sive sit ejus propria passio, sive accidens inseparabile. ii, 707, n. 15.
- Lux illa prima die communicabatur lunæ et stellis. ii, 707, n. 15.
- Illa lux usque ad quartam diem non acceperat virtutem lucendi, cum illa determinatione et modificatione, quæ requiritur ad faciendam varietatem et distinctionem temporum, secundum diversum temperamentum caloris et frigoris. ii, 707, n. 15.
- Lux est proprietas solis formati in statu perfecto, non solum in formis, et solum in sua entitate considerati in primo instanti creationis. ii, 712, n. 28.
- Lux ut influxiva in generationem horum inferiorum, non fuit debita soli in primo instanti, quia tunc non erat adhuc motus. ii, 713, n. 29.
- Lux prima die creata est quoad virtutem illuminativam in communi, sed post modum data est ei virtus determinata ad speciales effectus. ii, 747, n. 9, vide sol.
- Producitur ab Angelis lux in loco, in quo existunt. iv, 633, n. 8, vide limbus.
- Lux, vide color.
- Lux compatitur respectu visus cum diaphaneitate in corpore glorioso. v, 333, n. 5; 334, n. 6.
- Lux se habet ad colores sicut finis ad media. v, 66, n. 44.
- Lux est primum principium visibilitatis ad

quod omnia colorata in ratione visibilitatis reducuntur. v, 104, n. 38; 106, n. 41.
 Quid sit lux. v, 354, n. 63.
 Lux corporis gloriosi ejusdem speciei est cum luce communi. v, 179, n. 26; 350, n. 52.
 Lux stellæ magorum ejusdem speciei erat cum nostra. v, 351, n. 55.
 Lux compatitur simul cum colore in corpore glorioso. v, 331, n. 55.
 Lux corporis gloriosi visibilis etiam est ab oculis non gloriosis. v, 352, n. 56.
 Et supernaturalis quoad causam sui, non tamen in se quoad suam speciem. v, 252, n. 56.
 Lux corporis gloriosi, in quo sensu sit major luce solis. v, 352, n. 56.
 Lux capax est intensionis, et remissionis, quia licet formaliter non habeat contrarium, habet tamen virtualiter, non ratione tenebrarum, sed ratione opacitatis. vi, 324, n. 24.
 Lux concurrat effective cum coloribus ad producendas species visibiles secundum probabilem eententiam. vi, 387, n. 4, vide species intentionales.

LUXURIA.

Quidam ex patribus antiquioribus dixerunt Angelos malos luxuriam carnalem exercuisse cum filiabus hominum pulcherrimis. iv, 932, n. 8.
 Existimarunt enim Angelos habere corpora nostris subtiliora. iv, 932, n. 8.
 Scotus dicit peccatum Angelorum malorum

MACARIUS.

Macarius et Monothelitæ, vide Monothelitæ.

MACEDONIUS.

Macedonius, vide Spiritus sanctus.

fuisse luxuriam spiritualem qua per nimium amorem, et delectationem de proprio decore, et felicitate, luxuriante venustate propria, delectati sunt, quod superbiam impropria esse putat, propriam vero cupiditatem, et luxuriam circa suum decorem. iv, 932, n. 8.
 Quod autem fuerit superbia proprie dicta, probatur. iv, 932, n. 8; 634, n. 11.
 Delectatio autem, quæ reperitur in omnibus peccatis, non est luxuria spiritualis. iv, 934, n. 11.
 Ex amore sui non denominatur peccatum luxuriæ peccatum: amor enim sui est principium omnis peccati. iv, 940, n. 17.
 Luxuriæ species essentielles sunt, licet ex circumstantia personarum varientur, et quomodo. v, 847, n. 35; 852, n. 48, vide circumstantia personæ.
 Luxuriæ species quomodo sumantur a diversa conditione personarum. v, 450, n. 17.
 Luxuria quomodo contrahat cum irreligione, aut injustitia speciem essentialem adhuc intra genus libidinis. v, 852, n. 49.

LUXURIOSUS.

Luxoriosus, avarus, et gulosus non consequuntur voluntate ea quæ amant, sed aliis potentiis: sic etiam beatus non voluntate, sed intellectu consequitur beatitudinem. v, 1230, n. 16.

M.

MACULA.

Macula peccati non compatitur cum visione beata permanenti. v, 260, n. 39.
 Macula peccati in quo consistat. v, 716, n. 70.
 Macula peccati formaliter dicit privationem, virtualiter contrarietatem ratione actus a quo causatur. v, 724, n. 92.
 Macula est effectus peccati per quam priva-

tur homo nitore gratiæ, et rectitudine conversionis ad Deum. vi, 771, n. 1, vide Corruptio, et reatus.
 Macula peccati subjectatur in essentia animæ. Macula non consistit formaliter in conversione positiva; sed in privatione rectitudinis naturalis, sive supernaturalis, cum ordine, et relatione ad actum præteritum. vi, 881, n. 24.
 Maculæ relatio ad actum præteritum non potest tolli per suspensionem Dei. vi, 881, n. 24.
 Macula peccati non est ipsa relatio ad actum præteritum; hæc enim est connotatio, seu modus intrinsecus, et quomodo. vi, 882, n. 3, 4.
 Maculæ relatio ad actum præteritum est relatio rationis. vi, 882, n. 3, 4.
 Macula peccati opponitur gratiæ physice et moraliter. vii, 466, n. 20.
 Non tollitur nisi per aliquid intrinsecum reale physicum. viii, 195, n. 49.

MAGISTER.

Magister, qualitatis magistri describuntur. vii, 949, n. 18, vide doctor.

MAGNANIMITAS.

Magnanimitas est virtus respiciens magnos honores. v, 840, n. 14, vide quantitas.
 Magnanimitas ad fortitudinem pertinet tamquam pars potentialis illius. vi, 487, n. 3, vide fortitudo.

MAGNIFICENTIA.

Magnificientia est virtus respiciens magnos sumptus. v, 840, n. 14, vide quantitas.
 Magnificientia est virtus subjectata in parte irascibili, originata tamen a voluntate, et moderatur spem, et audaciam erga magnos sumptus. vi, 424, n. 27, vide liberalitas.
 Magnificientia ad fortitudinem pertinet quasi pars potentialis illius. vi, 487, n. 3, vide fortitudo.
 Magnificientia consistit in medio, et quomodo. vi, 528, n. 17.

THEOLOGIA X.

MAGNITUDO.

Magnitudo, vide quantitas.

MAHUMETES.

Mahumetes, vide Trinitas.

MALITIA.

Ex pluribus malitiis specie distinctis repertis in eodem actu, una tantum debet esse illi essentialis. v, 72, n. 58; 761, n. 10, vide actus moralis et finis.
 Quomodo plures malitiæ ex æquo ex parte objecti adunentur in uno actu. v, 761, n. 11, vide actus moralis et finis.
 Et quæ differentia sit inter intellectum, et voluntatem circa tales malitias. v, 761, n. 11.
 Malitia moralis objecti quomodo crescat intra propriam speciem objecti, et circumstantia adjuncta. v, 868, n. 17, vide circumstantia mala.
 Malitia duplex mortalis in actu peccaminoso, licet una sit essentialis, et altera accidentalis, confiteri debet in sacramento penitentiae. v, 879, n. 5.
 Malitia actus exterioris supra interiorem, vide actus interior, et exterior, etc.
 Malitia infinita peccati solum ex Deo desumitur. vii, 634, n. 46.
 Qualis malitia sit peccati occisionis propriæ. vii, 478, n. 3.

MALUM.

Malum non habet ideam in Deo. iii, 56, n. 4.
 Malum culpæ quo sensu dicatur majus malo pœnæ. v, 820, n. 37.
 Malum pœnæ compatitur cum visione beata in subjecto non pure comprehensore, sed etiam viatore, et quare. v, 270, n. 63.
 Malum morale, vide actus malus.
 Malum simpliciter non est commune per modum generis malo physico, et malo morali. v, 743, n. 61.
 Malum simpliciter quid privativum oppositum enti est. v, 723, n. 91.